

RECEKÖ.

Pesten vasárnap aprilis 24^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Kincskeresők.

(Népmonda.)

Megcsalt a' ragyogó hinár,
Süllyedsz, 's nincs ki kezét nyujtsa kezed felé.

BERZSENYI.

Áldozóban volt a' nap, 's tűz-sugarainak fénye utójára prézmé arany szinnel Nagyszál *) büszkén merengő ormát. Mély csend uralkodék a' tájon; csak az esti legyek zsibongának lankadó repkedéssel az alkony ködében, mellyeknek egyszerű dalját kíséré a' nyári est-szellő gyenge susogása, varázs melodiájával mintegy tánczra nógatván a' sárguló buza-kalászokat. — „Milly gyönyörű a' természet, ha becses ajándékival vissza nem élünk!“ — sohajték egy magosb érzelemtől ihelve 's körültekintvén a' setét virányokat. De egy iszonyú dörgés, mintha ég és föld egybeszakadna, 's az ezt követő hosszas tompa moraj e' szellemi helyzetemből felháborított. Megrezzenve nézék vissza Nagyszálra, mellynek öblei még most is vizhangozának, 's találgatva fejtegetém okát e' tüneménynek. — De figyelmetesbbé tön egy a' gyepen pihenő tisztos szőlőmivesnek következő hangja:

„Szent Isten! ez alkalmasint ismét a' kincskereső lelkének munkálatja.“

„Mit mondasz jó öreg? — kincskereső lelkée? — kérdém álmélkodva a' kalapját billentőt, 's „dicsértessék ur Isten-t“ rebegő aggastyánt.

„Hát nem tudja kegyelmed a' kísértő hegyi lélek miveit? — talán bizony idegen e' vidékben?“

*) Így nevezetik azon jókora hegyláncz, melly Vác felett a' pesti vármegyét Neográdtól választja-el. Délszaki 's nyugoti tövét szorgalommal plántált bacchus-csemeték övedzik; keleti 's éjszaki sarkán pedig több helység fekszik.

„Éppen az!” — válaszolám, „s őt azonnal a történet megfejtésére kérem. —

Most ő szinte megfiulva illy alkalom kapásán homlokára csüggő ősz hajfürtjeit kisdéd fésűjével hátra simítván, a csinos Vác felé folytatott utunkban ekkép kezdé mondáját, melyet szép apjától halottnak állított:

„Az éj komor vala; csak kilencz csillag látszatott az egen, s ezek is halavány fény-sugárt lövelének a ködös légből; a hideg éjszaki szél pedig üvöltve járdalá keresztül a hólepte Nagyszál szirtüregeit, mindent kövé ridegitvén, egyedül az emberi kebelben pislogó vágyak s remény szikráit nem levén képes kioltani. — Karácson ünnepét előző éj vala ez, — azon éj, melly olly sok regényes, de egyszersmind borzasztó kalandnak szülője. Megtudhatja akkor az ember jövődő sorsát s élete fonalának szakadtát; ekkor az elásott kincsek vérlángokban jelentgetik helyök et; a fűvek és gyökerek különös erővel birnak. Már harmadszor hirdeték a harangok az éjféli isteni szolgálat idejét s az igének testté létét; és most az ugy nevezett haramja-barláng torkolatját egy bágyadt lámpafény fogá-el, s néhány emberi hang vala hallható. Subába burkolt két alak lépe ki az üregből; fekete bárány berbecs fedé az öregebbnek fejét, s hollófürtjeit kegyetlenül bonyolgatá egybe a dudoló szél; csákány volt vállán, s bal kezében egy csomó, vért-veritékező, fű, melly azonnal kincskeresőt gyanittatott, (mivel az nagy péntek korányán első reggeli fénynél fejez keszkenővel tépetvén különös varászhatással bir a rejtett kincsek körül) — a fiatalabb pedig, ki mintegy huszonkét évet számlálhata, ásóval s pislogó lámpával remegve követé a hegy orma felé a szilárd barna alakot; — setét búsongás ült szemeiben, melly a belső lelki harczot nyilvánítá: mert, kit a szerelem istenneje rózsaláncaival egy rokon szívhez fűzött, keseredve sinli az viritó kötelékének egy mokány halandó kéz által széttépetését. — Tegnap váltott ezen ifiú a falu birája leányával, Pannival, gyűrűt, — s ma már illy veszélyes pályára kényszerítették.

„Fiam! csak vigyázva lépdelj utánam a keskeny ösvényen; mert minden hibás lépésed halállal adózik.” — Így szóllítá-meg János gazda visszafordultában az őt követő didergő suhanczot.

Némán ballagának egy óra negyedig, s most a közel szikla fal-tövéből vérszinű láng kezdé sertyegni. — Megdöbbsent erre az illyesekben szokatlan Pista, ez vala a suhancz neve — s nagyot kiáltván a lámpát kezéből kiejté; melly azonban szerencséjekre egy hóborította bokorra esvén össze nem törött. — Gunyolva feddé most az apa fíjának nyulszívűségét, s mély csendet parancsolt.

Éppen akkor kapá-fel a' dühösködő szél az „ur felmutatását“ jelentő harang tompa véghangjait, midőn a' szentelt barkával képzett körbül János gazda sovány ajkai között néhány érthetlen varázs szökat dörmögven, a' vért-veritékező füből kilencz szalat lángok közé vetett. Pattogva emésztettek-meg ezek, 's a' láng kialudt. — Hét vágást tön most kincskeresőnk sulyos csákányával a' szirt-tömegben, mire jókora darab abból kigördülven, egy négyszegű, emberi kéz által mesterkelt, üreg vala látható. János gazda reszkető fiját lámpájával a' torkolathoz állítván (mellynek belje lánczként egybefűzött denevérekkel telve vala, hátuljából pedig a' gyenge mécsvilágnál némelly csillámlásokat lehete észre venni) örömittasan, borzasztó mestersége szabályait felejtve, ekkép szegé-meg a' mély csendet:

„Ennek kell lenni azon rejthelynek, mellyről a' falu szélén tanázó vén anyó olly sokat beszélt. — Nézd csak azon tömérdék aranyat 's ezüstöt!... Lelkemre mondom! ez királyi kincs — Nem szorulsz már te egy falusi bíró leányára; kastélba laksz majd, 's a' sok szolga süvegölve hóduland előtted!“

Még nem mondá-ki egészen a' végső szót, midőn a' szél dühe orkánná változott, 's csikorogva tekert-ki tövéből a' szikla felett egy százados tölgyet, melly már, ezer szélvészben diadalmasan merengeté büszke sudarait az égben. Hideg borzalom futá végig Pistát egész valójában, 's ijedtében eszmélet nélkül rogyott össze; a' lámpa kialudt, és éppen ezen pillanatban hosszú tompa moraj után a' kivésett szikla szörnyű dörgéssel leszakadván, az üreg belsejébe ereszkedett János gazdát elevenen temeté-el; romjaiból egy visitó vércse röppenven ki. — Karácson ünnepének koránya még ugyan azon helyzetben lelé Pistát, kit az erdőkerülő czifra subájáról megismérvén egy kis szánon haza vonatott. — De fájdalom! a' derék ifiú, ki hidegtől 's ijedtségtől elcsigáztatva forró inlázba esett, és kevés nap mulva görcsös vonaglások közt Panninak, a' szeretett jegyesnek, karjaiban adá-ki lelkét, illy borzasztó merénynek, bár kényszerítve, áldozatja lön.

A' szerelem rózsás leplei alatt életünk, mint a' völgyi csermely, lappangva folydogál a' boldogság virányain. Száritsd-ki a' kristály-csermelyt, 's a' kies virány aszott lesz; helyét tövis bokrok 's fonyadt kórók foglalják-el; — és a' csalogány, melly előbb boldog vala, elhagyja a' szomorú vidéket, 's egy szebb liget után vágyand. — Beköszöntött a' vig szeszélyű farsang; de Pannit, az árván maradott mátkát, nem lehete látni a' fiatalságnak multságáiban. Szív-epedésben ágyinak esett.

Elérkezék a' kellemes tavasz; a' fagylepte rónát ismét tarka virágszálak himzették; a' madarak szerelmet csevegének egymásnak

zöldelő fa lombokról: — de Panninak rózsái naponként hervadának; szava elállott, — 's heves szerelmének martalékja lett.

Feltűnt a' kéjt lehelő majus bibor fényű reggele; — gyöngy-cseppekben permetezte harmatját egy ujonan hantolt sirnak ibolyájira; — és a' sir Pista 's Panni tetemeit fedé.

Ez időtől szüntelen bolyong még a' kincskeresőnek lelke, ki két egymásért lángoló életet áldoz-fel kincs-szomjának Nagyszál vadonjaiban, 's gyakran mázsányi terhű sziklákat hengerít-le a' kopár bérczekről. Iszonyú e' zaj Ádám és Éva napját követő estvén; ezernyi szirt-darab gördül-le ekkor az oromról a' tátongó mélységbe, melyeknek csikorgással párosított dörgése a' vég-napot képezi. Ré-műlve vonulnak illykor a' különben félelmet nem ismerő farkasok is barlangjokba, 's vijongásaikkal ezen éji zürzavart még borzasztóbbá teszik: — de a' leszakadozott kőtömegek nem ártalmasok. — Azon üreg pedig, melyben János gazda vesztét lelé, nem lobog-fel már többé vérlángokban, — emberi vér által oltattak-ki ezek, — 's most helyöken a' legbujább moha tenyészik.“

A' város első sarok-házát értük-el, midőn ősz Ciceroném mondáját végeze, 's nekem, hálálkodónak „nyugalmas éjt“ kívánva egy keskeny utzába eltűnt. — De éjem nem vala nyugalmas; mert az ifiú szerelmes párnak története mélyen érinté szívemet. — Tollat ragdván tehát még azon éjjel papirosra tevém a' hallott regét; 's most szinte egy egész év lefolyta után ezzel kegyeteknek tisztelt olvasóim tavaszi bokréta gyanánt kedveskedem, mellynek illatozására ha kegyetek nem álmatlan, hanem gyönyör teljes álmú éjt töltendnek, — igen örül az író.

B A R N A.

S z e r e t ő k s z i k l á j a. (Végzet.)

A' két szerelmes megindulva örök hűséget esküvék egymásnak, 's az el nem válás volt szerelmök első feladása. — Elgorin meggyőzve, de hallván az Amina és Adolar közötti viszonyt, boszút forralva ére haza. Harag, szerelemfúltés, és boszú hirdetéek ama szándékát, hogy még azon estve Aminával öszvekel, a' herczegnek pedig, szabadsága helyett, szívébe mártja fegyverét. — Egy hű hallgató szolga figyelmezteté Aminát a' reá 's Adolarra háromló veszedelemre. Ez remegve 's ijedten keresé-fel Adolart, és futásra, menekvésre szólítá-fel őt, mint egyedüli szabadulásra. Adolar megborzadt, de merész lelke gyorsan elhatározá magát. — „Igen drága kincs! — szólta, Amina kezét megfogván — bátran menjünk a' tövises pályán, mellyet eddig a' szerelem rózsákkal takart-be. De lelki egyesülés áldja-meg célunkat. — Neked a' keresztséget fel kell venned, és feloldhatlan

esküszózat egyitse sziveinket. Él itt Granadában egy jámbor szerzetes; ismerem őt; ez adja reánk az áldást. Sietek azonnal hozzá, te pedig várj a' kertkapunál alkonyatkor; onnan biztos uton mehetünk a' magános mezőkre. Az éj setét szárnyával védi menekvésünket, 's mire hajnallik, elérjük az Orospedo-hegy köztti kápolnát. Ott ünnepeljük keresztelésed 's esküvésünket; onnan a' szerzetes visszatér, és mi repülünk édes hazám felé, hol a' tisztelet nyájasan üdvözlend.“ —

Néma ölelés zárta-be elhatározásukat. Adolar repült a' szerzeteshez. Amina nehezen várta az estét; elkészült a' nehéz utra, 's csendesen az alkonyat első homályánál kiosont a' kert felé, rettegven, nehogy őt a' dühös Elgorin útjában elfogja. A' reá várakozó szerelmest és szerzetest már ott lelte. Megindult; az előttük imádkozó szerzetes biztos vezetőjek vala. Az éj hamar beburkolá titokteljes fátyolával a' tájékat, 's a' menekvőket minden üldözők ellen védelmezte. — Mire a' hajnal pirosult, már elérik a' csendes, magános kápolnát, 's biztosan menté az őket szikla-falaival. — Fáradtan térdre hullottak, 's ajkaikon hála 's kérelem rebegett. — A' szerzetes elvégezte hivatalát, 's a' szerelmesek legfőbb kívánsága teljesülve volt. Mély csend uralkodott a' természet-alkotta templomban, 's mindegyik ön szive érzésein lebegett-át egy jobb hazába. — Átölelte egymást a' házaspár mély megindulással, mintha ez életben utószor tenék azt, 's könnyeik egybevegyültek.

De most hangos zörej, több ismeretes szózat hangja felriasztá őket. Amina borzadt, mert a' kápolna sziklafalai haragos atyja és a' boszúszomjas Elgorin hangjait viszonzák. Adolar minden reménységet elvesztve karjaiba dülő Amináját így bátorítá: „Ha ezen életnek nincs boldogsága számunkra, a' halálban felleljük azt!“ — Ezzel drága terhével egy vastag szikladarab mögé menekedett. — Nem sokára vadakként rohantak-be az üldözők, 's midőn a' torkolatnál nem léltek zsákmányaikat, beljebb nyomultak felkeresni őket, kiket egész éjjel hasztalan íkerestek. Egy földmives, ki kora hajnalkor a' szerelmeseket e' kápolnába menni látta, volt áruló alattomos ide vezérőjek. Alig tüntek-el a' keresők a' két szerelmes mellett, Adolar drága terhével egy merész ugrást tőn a' kápolna torkolatjáig, a' szerzetest isutána rántván, kit oda-kün biztosan egy bokor fedett-el. Mintegy dicsőülve mentek Aminával a' hegyre. Még fulladozva siettek felfelé, midőn a' barlangból kirohanó Araboknak szemébe ütközött a' menekvő pár. Bőszülten rohantak azok utánok Elgorinnal, 's a' hegyek öblei vissza hangoztatták az üldözők dörgő szavait. — De a' szerelmesek már elérték a' sziklacsúcsot, térdre estek, és kegyelemért esedeztek. — Még egy két percz, és őket elérnék az ül-

dözök, kiknek fegyvereik halált, 's veszedelmet hirdettek. — Ekkor felugrottak az üldözöttek, a' szerelem mindent feláldozó hevével átkarolták egymást, és — a' fekete mélységbe rohantak-le. — Ott feküdtek öszvezuzva, üldözőik bámulására, 's a' szerencsétlen atya halálos bánatára. — Ezen sziklahegyen, közel Archidonához, melly az orospedoi hegyláncznak egyik ága, a' buzgó hívők két kökeresztet állítottak a' két szerető rémletes elszánt halála emlékére, 's a' Spanyolok most szeretők sziklájának hívják, spanyolul: „la Peña de los enamorados.“

K. S.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Fels. uralkodó királyunk születési napja apr. 19-kén pompáson és szívrehatólag innepeltetett Budán 's Pesten, hol a' fő szentegyházakban a' polgári 's katonai sereg tisztelkedése, taraczkok 's ágyúk dörgése alatt tartattak az isteni szolgálatok. A' Pesten n. mgú Mérey Sándor ő excjnál volt fényes ebéd alatt, midőn ő cs. k. felségeért köszöntések tétettek, a' Dunának pesti partjain kiszegzett ágyúkból 101 idvezlő lövés téteték.

Pompás serenade. Pesten apr. 18-kán fáklyavilágnál éjjelig tartott esti hangászattal tisztelek-meg a' pattantyús sereg tisztjei m. báró Dietrich urat, lovassági generált, 's M. Theresia keresztesét. A' rakpiaczon felállított óriási átlatszó pyamis felírásai hirdeték, hogy e' megöszült hős 72 csatában 's táborozásban vevén részt a' hadi szolgálatban töltött 50-dik esztendejét innepli. Sok ezer nép volt hallgatója a' szép hangászatnak.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Merevén y kór. Több példáját említettük már e' lapokban a' merevén y kórnak. Pas-de-Calais-ból (Guines), indult tudósítás szerint ismét egyet közölhetünk olvasóinkkal. — Valamelly napszámos, ki darab idő óta időszaki nyavalában sinlódott, a' mult évi november 24-kén halál-álomba süllyedt, mellyben egész december 8-áig minden életjel nélkül maradt. Mivel már ezelőtt is tapasztalák ismerősei, hogy néha-néha igen hosszan tartó álmokba merült, tehát remélték, hogy ismét fel fog ébredni, 's reményökben nem is csalatkoztak. Ezen eset, melly az élethen, fájdalom, igen gyakran előfordul, ismét tanúsítja, milly felette nagy vigyázattal kell a' holtak eltakarításánál lenni, nevezetesen faluhelyen, hol illyesekkel többnyire igen szoktak sietni.

Gyönyörű vidék. Huszon öt mértföldnyire Pétervárától egyik leggyönyörűbb természeti jelenetet láthatni. Miután az ember Jamburgot elhagyja, 's a' Liefland felé vezető uton előre haladott, Narvába ér, egy csinos, kicsiny, német monorban épített városkába. Ezen várostól egy mértföldnyi távolságra láthatni a' Narova nevű nevezetes zuhatagot (vizesés). „Kocsink — ugymond egy franczia utazó — mintegy órahosszig haladott a' köves uton, míg a' partot eléré. Valamelly tompa zugás jelenté a' nagyszerű jelenet közel voltát. Iszonyú szirttömegek, mellyeket a' természet rétegesen halmozott egymásra, egyenetlen folyást adnak Narova folyójának, melly, mint valamelly serény bátor leány,

boszorkodik, midőn valaki útjába lép. Panaszkodik, hajlong, feszeleg, míg végre az utat álló elől kisuhan. A' szép folyó, mellyről itt emlékeznünk, századok óta zúg és panaszkodik; 's bár hullámai az éjszaki sarkon hömpölygnek, még sem fázna soha is. Ezen sokkal szebb zuhatag, mint a' Tivoli kis vízkávéi, sok kíváncsit csalogat magához, kik mind bámulattal csudálják őt. Sudár, szép fák környezik egy részről az ömléshez közelebb eső partokat, míg az ellenkező oldal kunyhókkal van fedve. Ezen kies, regényes vidék valamely gazdag posztókészítőnek birtokában van. A' zuhatagnak egyhangú zajához szokva, minden féle mesterséggel iparkodik magát felderíteni. Mayerbeer és Rossini kellemes muzsikája itt gyakran elvegyül a' hullámok zúgásaiba. Narovát egy Nájashoz lehet hasonlítani, melly a' Muzsák hangversenyébe elegyedik.

Burgonya-héj. Egyik angol hírlap szerint a' burgonya-héj, ha megszárittatik, olly nagyon hasonlít a' pornóthoz (tobák), hogy a' legtapasztaltabb szippantók is megcsalatkoznak benne. — Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy mind a' két növény egy fajhoz tartozik.

K Ü L Ö N F É L E.

Tavaszi gondolatok.

(Egy természetbarátné számára.)

Melegebb szellők lengenek körüllem, 's ezer meg ezer felnyílt virágokból balsami illatokat hoznak felém; tiszta zöldbe burkolva erdők, halmok, hegyek, mezők; 's egy ezüst virágosó hull-le a' fákról minden szél-lebbenésnél. — A' nem rég jégmeredte patak vigan lejt a' bokrok zöldes árnyaiban, 's nefelejskék virítanak partjain. Ti jószívűek, érzésgazdagok! számotokra virul a' nefelejs kis kék serege, 's lelkesítve szedem-le őket, hogy emlékteknek koszorút fűzzek. — Ti gyenge honvirágok, az emberiség ragyogó gyöngyei, boldogító szépek! örvendjetelek velem a' feslő nefelejtseken.

Kedves, mosolygón illatgazdag ibolyátok is felnyitja rejtekkelyhét, 's mint kis áldozó csésze édes illatot önt-el a' földszinre. — A' légdalosok mezőn és berekben vigan zengenek. Forrás és patak, folyam és tenger — vigadnak. — Belsőmet is új érzésszellet lengi-át. A' tisztán mosolygó napfénynél mélyen és szabadabban lehelek. — Reggeli harmat hull-le a' virágokra, és az alig feselt rózsakebelben örömkönyként ragyog, mint a' nagy természetnek bájoló szemében. Így pörg-le arczomon is örömköny, és mélyen megilletődött szívem sohaja a' természet örömjárába veyül.

Vigabban szökdécselnek az ártatlan gyermekek a' kertek és rétek puha pamlagán. — Nemesebb örömrézéstől dicsőítve lép-ki a' virágzó szüz a' lelkesült ifjú karján az új teremtésben. Férj és nő felejtik házi gondjaikat. A' dicsőült föld tekintete leirhatlan örömré ragadja lelköket. Maga az ősz is ifjulni akar, kiballag a' napmelegre, 's első fénysugaraival ragyogván ezüst fűrtjein, boldog abrándozásba merül az emlékezet tág terén. — Futnak a' gazdagok márványpalotáikból, mert a' Mindenható szebbre ékesíti a' világot, mint a' halandó legmerészebb gondolatja. A' szükkölködő bucsút vesz nyomorult kunyhójától, mert a' természet ura legfényesebb fénylakot épít számára.

Gyenge helyként, de biztosán, lebeg földgolyónk a' világ mérhetlen körében a' távol sugárzó napcsillag körül, melly sugároczeant önt-ki a' mérhetlenségbe. És a' földgolyó, millio és millio boldoglétre teremtett lények lakhe-

lye, örök mozgásban forg — láthatlan hatalomtól vezetve — változhatlan útján. Feszegettjük parányi eszünkkel a' nagy rejtvényt, egy csuda után a' másikat fejtjük-ki, melyet az emberi ész — a' teremőnek viszsugárzata — a' természet nagy titokleple alatt vél.

És mihelyt a' földgolyó olly irányban forg a' nap körül, hogy sugarai félszegen lövőnek reá, kihal, kifagy minden; a' harmat dérré, a' folyam jéggé lesz: enyhe eső helyett a' felhőkből ezüst pelyhek szállonganak, a' növények kiszáradnak, á'lat és ember elrejtezkedik. — Pusztaság a' földnek egyik fele, míg a' másik gyönyörű tájai nyárekességben ragyognak, hol függőlegesen lövelve melegítnek a' napsugarak.

De fenntarthatlan forog a' földgolyó tovább a' sugárzó nap körül, 's majd a' nagy rideg félt fordítja a' melegség és világosság forrása felé. A' félszeg sugarak felegyenülnek, és hevők behatóbb. A' jégterek eltűnnek, a' folyók haboznak, 's zöld a' halom, völgy, minden. És nekünk mosolyg a' nap, 's hirdeti a' kikeletet. — Nemzetek virágoznak-fel — és elhervadnak: de a' természettörvény örökké fennáll. Ujra ifjú, 's újra kihal a' föld. — Ezerek tapodják a' föld héjját, 's nem eszmélnék a' természet törvényeire. — És ki foghatja meg a' világ titkos játékát? — Felhők lebegnek felettünk, láthatlan gőzök emelkednek-fel a' föld- és terméseiből; a' gőzgolyók felhőkké tömődnek. De miképpen uszhatnak e' mérhetlen víztömegek a' légben? melyek, ha cseppé gyűlve hullanak-le, két ezerszer nehezebbek a' légnél. — És lelkem a' rejtvény után vágyódik, 's kielégíthetlen merengésben bámulom szent természet! felséges csudáidat.

Az elszórt makkmag is érzi az elevenítő meleget; feldagad, gyenge gyökérszájakat ver; titkos erővel szívják ezek a' természet közemlőjéből az elethozó nedvet; a' növény erősül: vékony, karesú derekban emelkedik-fel; napfénynél kifejti gyenge leveleit, melyek szinte beszíván a' légnedveket, a' növényt szebb életre hozzák. És te eszméletlen ballagsz-el a' gyenge növény mellett; de a' természet ápolja azt; a' gyenge ág fává, egykor erdőekessége, az embernek gazdagságává lesz, midőn te már rég hamvadsz. Száz éves szépséggel diszeskedik egykor, 's unokáid talán hűves árnyékában keresnek enyhelyet, melynek tetejét ezen tavasszal eszméletlen tápodta lábod. — A' reád mosolygó első tavasznap, gyermekeid, unokáid, 's unokáid unokái számára gondoskodik már.

Azért érzékeny természetbarátném, a' teremő működésének remekje, kinek belsejében a' fényes napcsillagon kívül kiolthatlan világú éjsznap is ragyog, fogj velem kezét, 's mondjuk lelkesülten: „Boldog, kit a' természet megújulásán, felvirulásán, ártatlanság boldog öntudata lelkesíthet.“

S. E — n e k K. S.

Betűrejtvény.

Cz-vel nagy hatalmú személyt czimezhetek,
Ny-el országában soká nem lehetek.
V-vel bírhat ő is, számos van hazánkban,
S-sel látsz eléget nedves időtájban.
T-vel könyv, tudomány, fegyver, kincs is vagyok.
K-val megrettentlek, ha súlyaim nagyok.
Gy-vel külföldön számosabbra találsz,
P-vel csak kettőre illek 's házásokra.
Sz-vel van lábodnak, van a' tengerinek,
Z-vel mindenben látsz, mit berekesztenek.

C. S. G.

Előbbi rejtvény: 1) Győr. — 2) Sziv.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.